

DODOTIES KALPOŠANAS DARBĀ

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 18:13-26, Mat. 7:17, 18, Ap. d. 6:1-8, Jāņa 4:36, Ap. d. 15:36-40.

ATMIŅAS PANTS:

„Un kā lai sludina, kad nav sūtīti? Ir rakstīts: cik tikamas to kājas, kas pauž labo vēsti!” (Rom. 10:15)

GALVENĀ DOMA:

Ar cilvēku sagatavošanu evaņģelizācijas un liecināšanas darbam nepietiek. Viņiem ir aktīvi jāstrādā dvēseļu labā.

Daudzi draudzes locekļi žēlojas par faktu, ka, lai gan viņi ir sagatavoti liecināšanas un evaņģelizācijas semināros, viņi nav iedrošināti iesaistīties, kad atgriežas savā draudzē. Rezultātā daudzas draudzes, kas nav ļoti aktīvas liecināšanas un evaņģelizācijas aktivitāšu ziņā, nemaz nezina, ka viņu vidū ir labi apmācīti cilvēki. Šad un tad kāds varbūt brīvpātīgi piedāvās savus pakalpojumus, bet daudzi citi secinās, ka viņi nav vajadzīgi un ka viņus arī nemaz negrib. Visefektīvākais veids, kā noslāpēt locekļu iesaistīšanos kādā draudzes aktivitātē, ir neļaut viņiem iesaistīties tajās darba nozarēs, kurām viņi ir sagatavoti. Katras draudzes atbildība ir atrast, kur un kā ikviens loceklis var dot savu ieguldījumu draudzes evaņģelizācijas un liecināšanas plānā. Vieta ir visiem, kas ir labprātīgi. Galvenais ir šo vietu atrast.

Šajā nedēļā mēs iepazīsimies ar apzinātas evaņģēlija darbinieku izaugsmes koncepciju, kā arī uzzināsim, kā maksimāla locekļu iesaistīšana veicina visas draudzes saskaņu un garīgo un skaitlisko augšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. jūnijā!

DALĪTA ATBILDĪBA

Daudzi nodevušies draudzes vadītāji ir sabojājuši vai labākajā gadījumā samazinājuši savu efektivitāti, nelabprāt daloties savā kalpošanas nastā ar citiem. Šī nav jauna problēma, kas būtu radusies ātrajā mūsdienu pasaulē. Pat lielajam Vecās Derības vadītājam Mozum bija vajadzīga palīdzība, lai ieraudzītu sadalītas vadīšanas kopainu. No viņa pieredzes un no viņa sievastēva Jetrus padoma mēs varam daudz mācīties.

Izlasi uzmanīgi 2. Moz. 18:13-26. Kāda nozīme ir vārdiem „lai tie tiesā” 22. pantā?

Mēs varam tikai minēt, cik ilgi Mozus būtu bijis spējīgs uzturēt savu nereālo darba grafiku. Līdzīgi mēs varam tikai minēt, cik lielā mērā Mozus apzinājās, ka ir pieejami spējīgi palīgi. Taču stāsts atklāj, ka bija daudzi, kas spēja palīdzēt un to arī labprāt darīja. Mozum vajadzēja ļaut viņiem iesaistīties, uzticot viņiem noteiktus vadītāja pienākumus.

Kalpošana, kurā draudzes vadītājiem ir labprātīgi jādalās, ir arī liecināšana un evaņģelizācija. Pareizi organizētas un dalītas atbildības principi, ko mēs gūstam no Mozus pieredzes, dvēseļu mantošanas darbā ir nenovērtējami.

Ko svarīgu tu redzi veidā, kā Mozus izvēlējās cilvēkus ar specifiskām rakstura īpašībām (2. p.) un piešķīra viņiem dažādu pakāpju atbildību (25. p.)? Kā šos principus varētu piemērot evaņģelizācijas stratēģijās mūsdienu draudzēs? _____

Iespējams, ka Mozu no atbildības sadalīšanas atturēja spēcīgais, garīgais uzdevuma raksturs – pārstāvēt Dievu. Arī mēs apzināmies milzīgo atbildību runāt ar cilvēkiem par Dievu un pārstāvēt Viņu. Mūsu liecināšana un evaņģelizācija ir nopietns pasākums. Mēs saprotam, ka uz spēles ir likta katra cilvēka mūžīgā dzīvība. Lai gan tam vajadzētu padarīt mūs uzmanīgus attiecībā pret to, kā mēs attīstām darbu, mums tomēr vajadzētu vienmēr būt labprātīgiem iesaistīt misijā un evaņģelizācijā ikvienu.

Izlasi vēlreiz 2. Moz. 18:21, 22! Ievēro, ka jaunā vadīšanas sistēma padarīja vadītāju kalpošanu pieejamu jebkurā laikā. Tādējādi mums vajadzētu vienmēr būt gataviem runāt par cerību, kas ir mūsos. _____

RISKĒJOT AR VEIKSMI

Septītās dienas adventistu draudzei ir milzīgs kalpošanas potenciāls. Daudzi entuziasti labprāt iesaistās draudzes evaņģelizācijas stratēģijās, tomēr tie, kas ir vadītāji, reizēm atturas viņus iesaistīt. Aiz vārdiem „tikai profesionāli drīkst to darīt” ir bailes, ka draudzes locekļi var kaut ko izdarīt vai pateikt nepareizi, novēršot ļaudis no Kristus un no Viņa draudzes. Bēdīgi, ka šī atturība iesaistīt locekļus ir tā iesakņojusies, ka tā dominē arī tad, ja cilvēki ir pareizi sagatavoti kalpošanai. Svētais Gars un apsolījumi, ko Viņš nes sev līdzī, nav domāti tikai vadītājiem. Tie ir domāti visiem, kas labprātīgi padodas ticībā un pakļāvībā Kungam, visiem, kas ir labprātīgi atteikti sev un strādāt citu glābšanai.

Kādu principu Jēzus mācīja Mat. 7:17, 18, kam vajadzētu mazināt bažīgu vadītāju bailes? Kā mēs varam atšķirt labus un sliktus augļus, un kā draudzes vadībai kā vienotam veselumam vajadzētu iesaistīties šajā procesā? Bez tam, kā mēs varam to izdarīt, netiesājot citus? _____

Ja ikviens labs koks nes labus augļus, tad draudzes vadītājiem vajadzētu pievērsties labu koku audzēšanai. Gluži tāpat kā jebkam, kam ir kāda saistība ar evaņģēlija aicinājumu, mums vispirms ir jābūt Jēzus draugiem, pirms mēs varam veiksmīgi darīt Viņa darbus. Ja mēs veltīsim pietiekami uzmanības, lai vadītu ļaudis jēgpilnās un dziļās attiecībās ar Jēzu, Svētais Gars nodrošinās labus augļus. Mūsu daļa ir vadīt, mācīt un sagatavot. Dieva daļa ir svētīt viņu kalpošanu. Mums ir jāuzticas šiem cilvēkiem un Dievam. Ja mēs pievērsīsim pietiekamu uzmanību garīgajai augšanai un praktiskām iemaņām, mēs varam uzticēties cilvēkiem, ka viņi audzēs pareizos veiksmīgas evaņģelizācijas augļus. Noteikti var būt arī tā, ka pastāv kāds riska elements, atkarībā no tā, kāda kalpošana tiek izvesta un kāds ir sagatavotības līmenis, bet mums vajadzētu atcerēties, ka pat mācekļi, kuriem bija visu laiku vislielākais Skolotājs, nemantoja ikvienu dvēseli, ko viņi uzrunāja.

Vai tev kādreiz ir bijusi sajūta, ka tavas dāvanas un talanti netiek novērtēti? Kāds tam varētu būt iemesls? Ieskaties sevī, varbūt vaina slēpjas tevī un tavā attieksmē (tas var būt, piemēram, lepnums), nevis kaut kur citur? _____

STRĀDNIKU PIESKAŅOŠANA RAŽAI

Kad ļaudis parāda interesi mācīties vairāk par Dievu un Viņa draudzi, mums ir uzmanīgi jāizvēlas cilvēki, kam tiks uzticēts šis liecināšanas pienākums. Multikulturnālajā sabiedrībā mēs darītu labi, ja to uzticētu tās pašas tautības pārstāvim, kas runā tādā pašā valodā kā interesents. Vēlams būtu arī no vienas vecuma grupas. Vēl vajadzētu pārdomāt garīgo briedumu, Bībeles zināšanas, komunikācijas prasmes un kāds ir darbinieka atgriešanās stāsts. Citiem vārdiem sakot, mums vajadzētu nopietni domāt par strādnieka pieskaņošanu cilvēkiem, ar ko viņš strādā.

Kad runa ir par liecināšanu un evaņģelizāciju, tad nestrādā princips „viens izmērs der visiem”. Katra cilvēka dzīves gājums ir unikāls, un tāds ir arī katra cilvēka garīgais ceļojums. Taču, lai gan tas ir unikāls, cilvēkiem ir arī līdzīga pieredze. Ir labi, cik vien iespējams, pieskaņot ticīgā pieredzi patiesības meklētāja pieredzei.

Izlasi Ap. d. 6:1-8! Kādi pienākumi šeit ir uzskaitīti? Kādi bija rezultāti, kad tika saskaņotas specifiskas kalpošanas un cilvēku spējas? _____

Ievēro šo notikumu progresiju: mācekļi ieraudzīja aktuālu problēmu. Viņi lūdza ticīgos atrast septiņus cilvēkus, kuriem uzticēt to. Ticīgie ar savu izvēli nāca pie mācekļiem. Tie viņus iecēla, uzliekot rokas. Mācekļu skaits stipri pieauga.

Lai gan Stefanam un pārējiem sešiem ieceltajiem bija „jākalpo pie galda”, šķiet, ka šim darbam viņus piemērotus nepadarija spēja organizēt un pasniegt ēdienu. Ticīgie tik un tā meklēja Gara pildītus cilvēkus, jo viņu kalpošana grieķiski runājošajām jūdu atraitnēm arī bija liecināšanas un evaņģelizācijas darbs. Tā mēs redzam, ka tikko ievēlētie cilvēki bija svarīgi agrīnās draudzes evaņģelizācijā, jo viņi atbrīvoja frontes evaņģēlistus un arī aktīvi atbalstīja viņu darbu (skat. 8. p.). Atkal mēs varam apstiprināt, ka vienalga, kādā kalpošanas nozarē iesaistās draudzes locekļi, tas tiešā vai netiešā veidā veicina un atbalsta draudzes liecināšanas un evaņģelizācijas centienus.

Lai gan iedzimtie talanti, garīgās dāvanas un speciāla apmācība ir svarīga veiksmīgai draudzes kalpošanai, personīgā attieksme varbūt pat ir svarīgāka. Ievēro, ka Ap. d. 16:1-5 un Ap. d. 4:36, 37 gan Timotejs, gan Barnaba bija gatavi darīt jebko, ja tikai tas atbalsta kalpošanu evaņģēlijā labā. Barnaba atdeva personīgos līdzekļus, un Timotejs savukārt ļāva sevi apgrauzīt, lai neaizvainotu kādus no jūdiem. Mēs šeit patiešām varam smelties acīmredzamas mācības.

GARĪGA AUGŠANA, IESAISTOTIES KALPOŠANĀ

Garīga augšana var notikt tikai tad, ja mēs esam savienoti ar Jēzu. Cilvēcīgas būtnes nevar to radīt, vienkārši veicot specifiskus uzdevumus, pat ja tā ir liecināšana un evaņģelizācija. Draudze nevar „ieprogrammēt” savos locekļos garīgumu. Tomēr tā ir liela patiesība, ka tad, ja ticīgie atsaucas Dieva aicinājumam būt par mācekļiem, viņu personīgā saikne ar Kungu stiprinās. Lai gan mums nevajadzētu iesaistīties liecināšanā un evaņģelizācijā tikai tāpēc, lai censtos augt garīgi. Ja šīs aktivitātes uzņemas ar patiesu mīlestību pret Dievu un pret pazudušajiem, tad tās nes lielas garīgas svētības tiem, kas iesaistās.

Izlasi Jāņa 7:17! Ko šis pants stāsta par Dieva gribas pildīšanu un garīgu augšanu?

Šeit vietā ir jautājums: „Kā cilvēks, kas meklē patiesību, var būt drošs, ka ir atradis isto? 17. pantā Jēzus atklāj patiesību, kas palīdzēs visiem, kas grib sekot Viņam. Tie, kas labprātīgi dara Dieva gribu, var zināt, vai doktrīna ir no Dieva vai nav. Kā tas var būt? Skaidrs, ka savienība veicina garīgu augšanu. Jēzus saka, ka tie, kas dzīvo pēc tās Bībeles patiesības, kādu ir saņēmuši, saņems vēl lielāku gaismu.

Starp dzirdēšanu un darišanu pastāv liela saistība (skat. Atkl. 1:3). Tie, kas dara Dieva prātu, lai arī cik maz viņi zina par to, tiks svētīti ar dziļākām kristīgām attiecībām, kas kopā ar lūgšanu un Bībeles izpēti vadīs pie lielākas patiesības atklāšanās un pie aizraujošas garīgas augšanas.

Izlasi Jāņa 4:36! Kāda ir garīgā alga, ko nes iesaistīšanās dvēseļu mantošanā? Kāda garīga sadraudzība rodas, sējējam un plāvējam kopā priecājoties? _____

Daudzi komentētāji ir izteikuši domu, ka mācekļi plāva tur, kur Jānis Kristītājs un Jēzus bija sējuši. Samariete noteikti pati bija sējusi evaņģēlija sēklu starp ļaudīm pilsētā. Viņi droši vien priecājās kopā, kad nobriedusi garīgā raža bija savākta valstībai. Veiksme, kopā strādājot liecināšanas un evaņģelizācijas darbā, rada saiti starp mums un Dievu un starp mums un mūsu ticības biedriem. Atsaucoties Dieva aicinājumam iesaistīties dvēseļu mantošanā, šī saite, šī garīgā tuvība un augšana plaukst un zeļ kā dabiskas sekas to starpā, kas ir Dieva komandā.

Kā tavu ticību ir stiprinājusi gan veiksmīga, gan neveiksmīga personīgā liecība? Kā liecināšana ir ietekmējusi tavas attiecības ar Kungu? _____

IENES SASKAŅU IESAISTOT!

Ir kāds fenomens, ko reizēm ir grūti izskaidrot, bet ko vislabāk var aprakstīt kā „aplūveida ietekmi”. Runājot par saskaņu un iesaistīšanos, aplūveida ietekme notiek apmēram šādi: iesaistot cilvēkus, tu veicini saskaņu, kas savukārt iedrošina cilvēkus iesaistīties, un atkal tiek veicināta saskaņa. Tu vari redzēt aplūveida ietekmes principu darbībā. To skaidri parāda arī senais teiciens, ka tiem, kas ķeras pie airiem, nav laika šūpot laivu.

Bija daži svarīgi lēmumi, kas tika pieņemti pirmkristiešu draudzes organizācijas attīstībā un kas varēja izraisīt lielu konfliktu, bet ticīgo personīgā izvēlē bija pakļauta tam, kas bija vislabākais, lai paveiktu uzdevumu, ko Kungs viņiem bija devis.

Pārdomā svarīgo apustuļa izraudzīšanas procesu Ap. d. 1:15-26. Lai gan mēs nemetam meslus, kas patiesībā ir tas, ko viņi meklēja, un kādus principus mēs no šī piemēra varam paņemt kalpošanas darbam mūsdienās? _____

Protams, kad vien cilvēki strādā kopā, pastāv iespēja rasties konfliktam. Mēs darītu pareizi, ja uzskatītu, ka ļaunais strādā, lai samazinātu ticīgā efektivitāti. Tad godīgi būtu, ja mēs īsumā aplūkotu kādu agrīnās draudzes gadījumu evaņģelizācijā, kur konflikts bija reāls.

Izlasi Ap. d. 15:36-40! Kas Pāvilam un Barnabam bija radījis tik atšķirīgas pieredzes? Kāds bija viņu nesaskaņu rezultāts, un ko mēs no tā varam mācīties? _____

Iepriekšējā misijas ceļojumā Jānis Marks bija pametis Pāvilu un citus biedrus, atgriezdamies Jeruzālemē. Šķiet, ka šis incidents (skat. Ap. d. 13:13) atturēja Pāvilu no Jāņa Marka iesaistīšanas pašreizējā ceļojumā. No otras puses, Barnaba redzēja, ka gan Jānim Markam, gan visam misijas pasākumam viņa iesaistīšana nāktu par labu. Rezultātā Pāvils izvēlējās Silu kā savu pavadoni, bet Barnaba ceļoja kopā ar Jāni Marku.

Nebija nekādu strīdu par to, kādu misijas darbu vajadzētu darīt, un tā vietā, lai ļautu personīgām nesaskaņām mest ēnu uz evaņģelizācijas darbu, viņi izsūtīja divas grupas. Lai gan vēlāk Pāvils un Jānis atkal veiksmīgi strādāja kopā (skat. 2. Tim. 4:11), viņu atšķirībām tajā laikā nebija ļauts traucēt misijai.

Padomā par kādu, ar ko tev šobrīd draudzē ir nesaskaņas. Cik liela pazemība, nomiršana sev, labprātība piedot, kā arī otra vaiga pagriešana tev ir vajadzīga, lai izlīgtu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Reāla kalpošanas laika posma plānošana.

Kā jau minēts iepriekšējās piektdienas tālāko pētījumu sadaļā, 12 mēneši ir labs laika posms, ko saplānot uz priekšu. Atkarībā no tā, kādu liecināšanas un evaņģelizācijas programmu tu plāno, tavi noliktie īpašie laika posmi būs dažādi, ja dažādas būs mērķu stratēģijas un prioritātes. Tomēr ir daži vispārīgi punkti, ko pārdomāt.

1. Pieraksti, ko esi iecerējis sasniegt nākamajos 12 mēnešos. Savas vēlmes izsaki arī attiecībā uz cilvēkiem un mācekļiem, nevis tikai attiecībā uz programmas īstenošanu.

2. Saplāno kalendāru projekta īstenošanas procesam. Tas var būt tik sīki aprakstīts, kā tev patīk, bet uzmanies, lai tas nebūtu pārāk iss. Tajā vajadzētu būt iekļautiem galvenajiem apmācību laikiem, programmas sākuma un beigu datumiem, kā arī noliktam izvērtēšanas laikam.

3. Pierakstot programmas galvenos datumus, pārliecinies, vai ir noteikts, kas par to būs atbildīgs.

4. Pieraksti, kā tavas programmas stratēģijas saskan ar draudzes kopīgo evaņģelizācijas un liecināšanas programmu. Norādi, kur un kā citas draudzes stratēģijas atbalsta tavējo un kā tavas stratēģijas stiprinās draudzes stratēģijas. Tas palīdzēs tev atcerēties gan to, ka tu esi daļa no lielākas komandas, gan arī to, ka jāstrādā komandā.

5. Nopietni pārdomā, vai tava programma turpināsies, vai arī tā tiks atkārtota nākamajā draudzes gadā. Tas palīdzēs tev noteikt, kādas turpmākās apmācības būs vajadzīgas darbiniekiem. Ja tava programma ir saistīta ar kalpošanas attīstīšanu, tad katrai izvērtēšanas reizei arī būs vajadzīgs iepriekš nolikts laiks.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Turpmākie apgalvojumi atklāj, ka Dievs kaut ko sagaida no ikviena ticīgā un ka Viņam ir darbs katram. Kā tu domā, ko Dievs sagaida no Savas draudzes liecināšanā un dvēseļu mantošanā apmācību un iesaistīšanas organizēšanas ziņā? Ko draudze var darīt, lai palīdzētu locekļiem saprast, ko Dievs sagaida? Pārdomājot citātus, jautā sev, kā tie attiecas uz tevi personīgi.

„Dievs sagaida personīgu kalpošanu no katra, kam Viņš uzticējis šim laikam dotās patiesības atziņu. Ne visi var doties par misionāriem uz ārzemēm, bet visi var būt misionāri mājās – savās ģimenēs un pie kaimiņiem.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 9. sēj., 30. lpp.)

„Ikvienam, kas kļuvis par Viņa žēlastības dalībnieku, Kungs norāda darbu citu labā. Mums katram atsevišķi jāstāv un jāsaka: “Še es esmu, sūti mani.”” (E. Vaita „Pravieši un ķēniņi”, 222. lpp.)